

رابطه میل جنسی و پرخاشگری پسران

مطالعات فراوانی که درباره نخستین ها انجام شده موید نظریه ای است که می گوید مردان دارای میل جنسی قوی تری هستند.

میزان تستسترون مردانی که در مسابقات ورزشی برنده می شوند (بعد از بازی) بالاتر از تستوسترون بازندگان مسابقه است.

به دنبال تحقیقی در دهه ۱۹۸۰ و درباره بزهکاری نوجوانان، معلوم شد که احتمال درگیری پسران با پلیس ۶ ماه قبل از مبادرت به برقراری نخستین رابطه عاطفی، خیلی بالا است. به عبارت دیگر آنها پس از این کار کمی آرام می شدند.

شاید یکی از دلایل این باشد که پسرها احساس می‌کردند با برقراری رابطه عشقی و برخورداری از محبت فردی که دوستش دارند به نژاد انسانی ملحق شده‌اند. یا شاید فکر می‌کردند که بیش از پیش مورد علاقه واقع شده‌اند.

فعالیت جنسی و پرخاشگری به نوعی به هم مرتبط هستند زیرا مجموعه هورمون ها و همچنین مراکزی که در مغز به مهار آنها اختصاص دارند، یکی است.

همین امر نیز علت و منشأ رنج‌ها و مصیبت‌های فجیع بشری بوده است که در قالب تجاوز جنسی به زنان، کودکان و مردان به وقوع پیوسته‌اند.

به خاطر همین ارتباط است که باید به پسرها آموخت و به آنها کمک کرد تا با زنان رفتار و تعاملی انسانی داشته، همدل و همدرد آنان باشند و راه و رسم عشق‌ورزی به آنان را یاد بگیرند.

هیچ مردی نمی‌تواند پرخاشگری و ستیزه‌جویی خود را به گردن هورمون‌هایش بیندازد اما جدا کردن محرک خشونت از محرک‌های سکس، یک امر لازم و حیاتی است.

افرادی که در کودکی از مهر و محبت بیشتری برخوردار می‌شوند در بزرگسالی اراده قوی‌تری در غلبه بر خشونت جنسی دارند. ریموند وایر یک متخصص انگلیسی در زمینه بررسی رفتارها و روحیات متجاوزان جنسی به کودکان است.

وی در تحقیقاتش متوجه شده است که هرچند همه متجاوزان جنسی، خود قربانی تجاوز جنسی نبوده‌اند، اما همه آنها بدون استثناء در دوران کودکی خود از محبت و عاطفه به شدت محروم بوده‌اند.

او بر این اعتقاد است که چنین افرادی هیچگاه طعم محبت، توجه و درک را نچشیده‌اند و در نتیجه فاقد حس همدلی و همدردی هستند و همین نقیصه نیز به عنوان یکی از عوامل اصلی در سوق دادن آنها به تجاوز جنسی به انسان‌های دیگر دخالت دارد.